

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. M.**, proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna**, se sídlem Orlická 4, Praha 3, o přezkoumání výpisu ze dne 18. 7. 2007, č. 1646, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2010, č. j. 6 Ca 97/2009 - 22,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce ze dne 26. 9. 2013 na ustanovení zástupce **se z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **se o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 15. 8. 2013 Městským soudem v Praze předložena kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 2. 4. 2010, proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2010, č. j. 6 Ca 97/2009 - 22, jímž byla odmítnuta jeho žaloba ze dne 9. 3. 2009, kterou se domáhal zrušení výpisu žalované ze dne 18. 7. 2007, č. 1646, který obsahuje přehled úhrad zdravotní péče podle zákona č. 48/1997 Sb. Městský soud žalobu odmítl, neboť podle jeho názoru žaloba neobsahovala řádné náležitosti ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť stěžovatel neuvedl žádný konkrétní žalobní bod. Městský soud dále uvedl, že stěžovatel by ani v případě řádné žaloby nemohl být úspěšný, neboť výpis žalované nemůže být správním soudem přezkoumáván, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Součástí kasační stížnosti ze dne 2. 4. 2010 je i žádost o ustanovení zástupce, advokáta.

[2] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 79/2013 – 10, které bylo stěžovateli doručeno dne 13. 9. 2013, zamítnul návrh stěžovatele na ustanovení zástupce a vyzval jej, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení buď předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné

lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[3] Stěžovatel na výzvu soudu reagoval prakticky nečitelným podáním ze dne 26. 9. 2013, ve kterém opět požadoval ustanovení zástupce.

[4] Nejvyšší správní soud k žádosti stěžovatele ze dne 26. 9. 2013 odkazuje na usnesení ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Ads 79/2013 – 10, kde ke zcela obsahově totožné žádosti o ustanovení zástupce bylo uvedeno, že „jednou z podmínek pro ustanovení zástupce ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. je tedy to, že účastník řízení splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., a to i tehdy, kdy je řízení osvobozeno od soudních poplatků, (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 4 Azs 22/2011 – 46). Nejvyšší správní soud shledává, že v posuzovaném případě se jedná o zjevně neúspěšnou kasační stížnost, a proto rozhodl výrokem I. tohoto usnesení tak, že zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce. Pojem „zjevně neúspěšný návrh“ obsažený v ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. není v soudním řádu správním blíže upřesněn, proto Nejvyšší správní soud vymezil ve své judikatuře některé případy, kdy je obsah tohoto pojmu naplněn (viz např. rozsudky ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 – 72, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 – 135). Obecně lze říci, že zjevná neúspěšnost návrhu by měla být zjistitelná bez pochyb, měla by být nesporná a naprosto jednoznačná bez toho, aby bylo nutné provést dokazování (blíže viz např. rozsudek ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 Ads 19/2005 – 105). Předmětem řízení před Městským soudem v Praze stěžovatel učinil výpis žalované ze dne 18. 7. 2007, č. 1646, který obsahuje přehled úhrad zdravotní péče podle zákona č. 48/1997 Sb. I kdyby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil s odůvodněním, že žaloba ze dne 9. 3. 2009 obsahovala alespoň jeden žalobní bod, nic by to neměnilo na názoru městského soudu o tom, že výpis žalované není soudně přezkoumatelný, přičemž s tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. Výpis žalované, jež obsahuje přehled úhrad zdravotní péče týkající se stěžovatele, nemohl zasáhnout do práv stěžovatele, neboť na základě tohoto výpisu nebylo vůči němu zahájeno jakékoli řízení a nebylo na něm ničeho vymáháno či jinak vůči němu postupováno. Stěžovateli se dostalo pouze informace o tom, kolik peněžních prostředků žalovaná uhradila za zdravotní péči, jež byla poskytnuta v daném období stěžovateli. Sdělení informace o tom, kolik bylo uhrazeno zdravotním zařízením z veřejného zdravotního pojištění za péči poskytnutou stěžovateli, nelze považovat za zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatele. Ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění do 31. 12. 2007 (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), sice hovoří o kontrole, ale tato kontrola je vykonávána zdravotními pojišťovnami vůči zdravotnickým zařízením v tom směru, zda zdravotní péče byla zdravotnickým zařízením poskytnuta v tvrzeném objemu a kvalitě, přičemž pojištěnci (včetně stěžovatele) mohou svou aktivitou poskytnout zdravotní pojišťovně cenné informace o této zdravotní péči. Z povinnosti zdravotní pojišťovny poskytnout údaje o uhrazené zdravotní péči týkající se pojištěnce však nelze dovozovat žádná další veřejná subjektivní práva pojištěnce, neboť institut poskytnutí informací má sloužit k tomu, aby pojištěnci měli informace o péči, která byla zdravotní pojišťovnou uhrazena, přičemž na základě takového výpisu mohou pojištěnci zdravotní pojišťovnu informovat o nesrovnalostech mezi „vyúčtovanou“ a skutečně poskytnutou zdravotní péčí, čímž zdravotní pojišťovně pomohou v kontrole podle zákona o veřejném zdravotním pojištění. Pojištěnec však na základě tohoto výpisu žádná další subjektivní veřejná práva nemá. Nelze proto připustit jeho přezkum v režimu správního soudnictví. Městský soud v Praze proto

pokračování

postupoval správně, pokud návrh na přezkum takového výpisu odmítl jako nepřipustný. Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že další vedení řízení o žalobě proti výpisu žalované ze dne 18. 7. 2007, č. 1646, který obsahuje přehled úhrad zdravotní péče, je předem odsouzeno k procesnímu nezdaru, proto rozhodl ve výroku I. tohoto usnesení tak, že zamítl žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů.“

[5] Nejvyšší správní soud neshledává jakýkoli důvod pro to, aby se odchýlil od výše uvedeného názoru, proto rozhodl výrokem I. tohoto usnesení tak, že žádost žalobce ze dne 26. 9. 2013 na ustanovení zástupce se zamítá.

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.). Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „*stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.*“

[7] Nedostatek povinného zastoupení advokátem brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.) kasační stížnost odmítnout – srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2003, č. j. 3 Afs 9/2003 – 19. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud již o jedné žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce rozhodoval a protože jej rovněž vyzval k doložení splnění podmínky podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., nerozhodoval Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele ze dne 26. 9. 2013 samostatně, ale přistoupil i k odmítnutí předmětné kasační stížnosti, neboť je ze strany stěžovatele zjevné, že se nehodlá podřídit předchozímu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o zamítnutí jeho návrhu na ustanovení zástupce.

[8] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu